

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Cuvântarea Majestății Sale Regelui

la investitura mitropoliților IRINEU al Moldovei și Sucevei, și NIFON al Olteniei, Râmnicului și Severinului

Inalt Prea Sfințiile Voastre,
Prea Cucernici Părinți,

O turmă fără păstor este menită peirei, iată dece Biserica noastră și și cu Mine ne bucurăm când astăzi încredințându-vă după strămoșeasca datină cărjele Arhiepiscopilor Voastre, sufletele noastre se umplu de bucurii.

Mitropolia strămoșească a Moldovei și aceea nou înființată al Olteniei și-au găsit, după formele orânduite, păstorii lor.

Sunteți chemați a conduce Biserica strămoșească în două părți opuse ale țării, dar care se aseamănă prin tot trecutul lor. In ele vovezii credincioși ai trecutului au statornicit frumoase așezăminte de credință și de cultură, în ambele eparhii au fost vlădici cari au strălucit asupra Bisericii și neamului prin iubirea lor de neam și prin puterea minții lor.

Atât în Moldova, cât și în Oltenia poporul a știut să fie vrednic de străbuni și au lăsat urmașilor pilde înălțătoare de vitejie, de credință și de înaltă cărturărie.

Soarta a voit ca în aceeași zi să fiți investiți cu înaltele Prea Sfințiile Voastre misiuni — de apărători și răspânditori ai credinței. Semn vădit că Domnul Dumnezeu nostru vrea încă odată să arate că unitatea noastră națională este plăcută Lui și că din înălțimea înțelepciunii Sale o binecuvintează și o întărește ca să fie neînfrântă.

Către El în orice clipă să ni se îndrepte gândurile și mulțămirea noastră rugându-ne să ne întărească și mai puternic brațul ca să apărăm neștirbit moștenirea strămoșilor noștri.

Inalt Prea Sfințiile Voastre,

Cuvintele ce Mi le-ați rostit, cât și urările ce Mi le faceți, M'au mișcat adânc și vă mulțumesc din toată inima.

Inalt Prea Sfințiile Irineu, mitropolit al Moldovei și Sucevei,

Prin întărirea ce ți-o dau astăzi înmănuându-ți Toiagul arhiepiscopal al Moldovei, primești o frumoasă moștenire.

Te urci pe scaunul cinstit de atâția vlădici de seamă: Iosif Mușat, primul mitropolit al Moldovei, Dosofteiu primul poet al românilor, a cărui psaltire a rămas neperitoare în istoria culturi noastre, Veniamin Costache, marele cărturar, și a multor alți vestiți ierarhi.

Te urci pe scaunul Mitropoliei din Iași, oraș care în istoria neamului nostru e însemnat de atâtea fapte cari stau la temelia unității noastre românești.

Te urci pe scaunul unei eparhii în care învățătura bisericească a fost totdeauna la loc de mare cinste.

Acestea sunt răboaje pe calea istoriei care să-ți arate mai luminos de cât vorba, calea ce ai de urmat.

Chemat prin încrederea celor în drept să chivernisești după porunca lui Hristos aceste frumoase plaiuri și văi, sunt sigur că întemeiat pe frumoasa pregătire ce o ai, vei ști să întrebuițezi simbolicul Toiag de care vorbești spre mai mare folos al Bisericii și al neamului.

Moldova și Iașul, cari prin înalta lor pricepere a nevoilor obștei neamului au pricinuit prin patriotismul lor toate unirile românești, sunt chemate sub înțeleapta chivernisire a Inalt Prea Sfinției Tale să lumineze și mai departe pe terenul dezvoltării intelectuale a Bisericii noastre.

Ce frumos întrunește în sine această eparhie două din menirile de căpetenie ale Bisericii naționale: unitatea sufletească a neamului prin faptele săvârșite la Iași, și răspândirea focului sacru al credinței isvorâte din vechile așezăminte vevodale dela Neamț.

La aceasta se adaugă după o înaltă orânduire dumnezească și numele ce-l porți Irineu, adică Pace —, încă una din menirile creștinătății.

Iată cum se găsesc astfel fericiți întrunite aceste trei meniri ale ortodoxiei naționale.

Patriotismul până la jertfa de sine, luminarea sufletelor prin învățătura fiului Omului și împăciuirea printre oameni.

Nici o mână omenească n'ar fi putut alcătui o astfel de împreunare, ea numai dela Dumnezeu poate fi.

Până ieri dascăl ai fost timp de 35 de ani, astăzi încredințându-ți-se acest Toiag pornești ca bunul păstor să-ți păzești și să-ți îndrumezi turma binecredincioasă.

Puterea Bisericii se judecă după puterea de iradiațiune și de convingere sufletească a slujitorilor săi.

Cum Moise în deșert a spintecat stânca cu toiagul său și a izbăvit setea poporului său, așa Inalt Prea Sfinția Ta cu cărja-ți vlădicească vei spinteca norii întunecați și vei trebui să răspândești în sufletele însetate lumina binefăcătoare a credinței adevărate a unei Bisericii vii, a unei Biserici ce pe zi ce trece trebuie să se apropie de sufletele fiilor ei.

Pregătirea atât de temeinică ce ai primit-o, învățătura ce ai sorbit-o dela atâția vestiți dascăli, îți ușurează calea către această menire așa de înaltă și de frumoasă.

Fă ca această eparhie cu atâtea așezăminte strămoșești să fie adevăratul focar al ortodoxiei de astăzi.

Ajută cu puterile tale și cu harul pe care Domnul Dumnezeu nostru trebuie să-l reverse asupra alesului său — să ajuți ca Biserica națională ro-

mână să fie cea mai luminoasă, cea mai puternică nu numai cea mai mare dintre bisericile ortodoxe.

Inaintașii Inalt Prea Sfinției Tale cu adâncă lor pricepere ți-au pus la îndemână uneltele bine alcătuite, fii de azi înainte, meșterul cel bun, care să însutească Talantul încredințat lui de stăpânul său.

Inalt Prea Sfinția Ta,

Astăzi tocmai prin acele fapte înălțătoare petrecute în cetatea Iașilor nu mai ai de păstorit o eparhie de hotar, dar pe teritoriul ei se găsește într'un colț al munților unul din simbolurile apărării graniței și al puterii de rezistență al neamului nostru contra cutropitorilor dușmani — Oituzul.

Oituz — simbol al rezistenței noastre, dar și pildă vie a ce tărie dă credința — Credința făuritoare tuturor îndurărilor și a tuturor rezistențelor.

Un popor, care în ascendența sa își pierde credința, a și intrat pe calea peirii, iată dece în opera de consolidare națională întărirea acestei puteri de a rămâne stăncă, în fața tuturor valurilor vremii, este una din marile sarcini ale Bisericii.

Făgăduiești în cuvântarea care Mi-ai rostit-o că, Toiagul ce l-ai primit, pricepi să-l folosești, pentru mântuirea tuturor celor rătăciți; să te ajute Dumnezeu ca să-ți îndeplinești, până la capăt, această nobilă menire, să readuci la căminul încălzitor de suflete al Bisericii, până și ultima oaie rătăcită și ultimul fiu risipitor.

Inalt Prea Sfinția Ta Nifon, mitropolit al Olteniei, Râmnicului și Severinului,

Fiu al țării Oltenesti, prin harul lui Dumnezeu Atotputernic ai fost hărăzit să fii primul păstor a noiei Mitropolii.

Desigur că în clipa în care Marele Colegiu Bisericesc te-a desemnat Nouă ca ocărmitor al acestei eparhii, sufletu-ți s'a umplut de bucurie, ca pe aceste meleaguri, unde te-ai născut, să poți urma frumoasa operă de întărire a Bisericii strămoșești ce ai început-o așa de rodnic în Episcopia Hușilor.

De când te-ai pus la muncă în acea parte a Moldovei de mijloc, am urmărit cu nesfârșit interes faptele Inalt Prea Sfinției Tale.

Am văzut cu deosebită bucurie că te-ai silit să întărești eparhia prin prea frumoase înfăptuiri, atât morale, cât și materiale.

Te-ai străduit prin toate puterile ce ți le-a dăruit Domnul, să faci din Biserica ce păstoreai un organ viu, o instituție de înaltă morală creștinească, de întărire românească și de solidaritate națională.

Cu acest frumos renume te așezi astăzi în Scaunul mitropolitan al Olteniei, și tocmai din această cauză a fost pentru Mine o bucurie să-ți încredințez astăzi această Cărje arhiepiscopală.

Ca păstor al noiei create Mitropolii ești, după cum prea bine ai spus-o, urmaș al unor mari erarhi:

Antim Ivireanul, Damaschin Cezarie și alții; lumina înfăptuirilor și culturi lor luminează astăzi încă Biserica Olteniei.

Și Inalt Prea Sfinția Ta ești un cărturar, sunt deci convins, că noua înălțare ce se aduce Craiovei, făcând-o reședință mitropolitană, va ridica acest colț de țară, și pe acest țărâm, al culturi românești, țărâm atât de necesar pentru întărirea României printre neamurile civilizate.

În eparhia aceasta a fost, la Govora, prima tiparniță a țării noastre, deci are o veche tradiție întru răspândirea cuvântului tipărit.

Inalt Prea Sfinția Ta,

Prin cuvintele ce Mi le-ai rostit astăzi sunt fericit a vedea pe ce cale ești hotărât să pășești în noua-ți demnitate.

Știi prea bine că vorbele de «Slujitor al Altarului și al Bisericii», nu sânt o formulă goală, ci o realitate; știi apoi că pilda de sus vine și că, dacă vrei ca preoțimea eparhiei să fie la înălțimea chemării sale, Episcopul e acela care trebuie nu numai prin vorbe, ci și prin rapte să arate calea sănătoasă de urmat.

Și această cale ce la Huși ai pășit-o așa de vrednic, este o cheazășie care face ca Biserica noastră să devie una din instituțiile cele mai vii ale țării.

Eu cer Biserica vie nu numai ca o formulă morală abstractă, ci ca o parte însemnată a vieții de toate zilele ale poporului român. Oare în tot trecutul nostru nu se împletea așa de puternic noțiunea de Patrie și noțiunea de Biserica, încât noțiunea de creștin se confunda cu aceea de român?

Interesele României au fost totdeauna interesele Bisericii sale, apărarea țării era și apărarea credinței, înălțarea religiei era și înălțarea Patriei.

Iată ce a trăit veacuri de-arândul în sufletul tuturor locuitorilor acestui colț al lumii.

Toate interesele României și ale neamului românesc sunt și interesele Bisericii, Biserica apărând România și Românismul, se apără pe ea însăși.

Deci, pe lângă ostașii cu armele, cari ne apără cu trupul lor granița și la cari ne gândim totdeauna cu nesfârșită dragoste și recunoștință, trebuie în orice clipă să fim apărați de ostașii sufletului.

Sunt convins că Inalt Prea Sfinția Ta vei pași pe acest luminos drum și că vei pune toată răvna și toată înțelepciunea minții și a inimei pentru ducerea la bun sfârșit a înaltei și frumoasei misiuni în care te-am întărit.

Inalt Prea Sfințiilor Voastre,

Pășiți acum cu încredere, că toți, și Eu în primul rând, vom urmări, cu dragoste și nespuse interes, drumul pe care pașiți și să ne rugăm Celui a Tot Puternic să vă călăuzească și să vă întărească spre mai mare bine al Bisericii strămoșești și al Neamului Românesc.

Sănătate!

O mare cuvântare regală despre Biserică

Cu ocazia investirii Mitropoliilor Moldovei și Olteniei, M. Sa Regele a rostit o cuvântare de precizări hotărâtoare în ce privește valoarea uriașe ce-a avut-o, o are și-o va avea Biserica ortodoxă în viața neamului nostru, după concepția luminatului nostru Suveran. Cum spune ziarul «România», «cu osebire acum, în aceste împrejurări de tragică îngrijorare, cuvintele acestea răspicite vor fi auzite de toți aceia cari au urechi de auzit și vor fi crezute de toți aceia cari au o inimă de crezut». Totdeauna M. Sa a gândit despre Biserică astfel, dându-și prea adeseori gândurile pe față ca să fie încurajare pentru slujitorii Bisericii și avertisment pentru mentalitățile superficiale cari vorbeau în termeni dezonoranți despre ortodoxie și își închipuiau că a sosit vremea să se dea la o parte credința străbună din viața românească. Cum zice același ziar: «Prin îndemnul regești, Biserica românească a isbutit să înfrângă piedicile grele ce i-au stat în cale, să înlăture o anumită mentalitate vulgară ce părea că se generalizează și să întărească duhul creștin acolo unde el era slăbit de vrăjmașii primejdioși».

Toate cuvântările despre Biserică ale Majestății Sale au dat în chip categoric convingerea că Suveranul nostru este un sprijinitor hotărât și un înțelegător profund al ei. Cuvintele Suveranului vedeau totdeauna atâta sinceritate directă, atâta căldură și atâta familiaritate cu problemele spirituale de ordin religios-bisericesc, încât descopereau un suflet care iubeste și se preocupă în intimitatea inimii de realitățile și misiunea Bisericii. Ce stângace sunt cuvintele oamenilor politici și chiar ale multor slujitori bisericești în această materie — când vreau să apreciez Biserica — în comparație cu clasicele și substanțialele formulări ale M. Sale cari merg direct la inima chiar a celor mai consumați teologi.

Dar cuvântarea recentă a M. Sale le-a întrecut pe toate prin stăruința și prin accentul apăsător cu care a zugrăvit legăturile Bisericii ortodoxe cu neamul românesc și necesitatea ei indispensabilă pentru menținerea acestui neam,

prin orizontul amplu în care a plasat problema, privită ca axa existenței noastre naționale.

În impresionantă reculegere, M. Sa își ridică la începutul cuvântării inima către Dumnezeu, rugându-L să-și dea ajutorul Său întru apărarea Țării. Intocmai ca voievozi cu suflete de preoți, M. Sa nu se sfiește să-și ridice de pe Tronul Țării ochii către Tatăl ceresc într-o rugăciune publică, silind pe toți demnitarii și curtenii să șoptească împreună ruga către Părintele tuturor milostivitorilor.

«Domnul Dumnezeu nostru vrea încă odată să arate că unitatea noastră națională este plăcută Lui și că din înălțimea înțelepciunii Sale o binecuvintează și o întărește ca să fie neînfrântă».

Cătră El în orice clipă să ni se îndrepte gândurile și mulțumirile noastre, rugându-ne să ne întărească și mai puternic brațul ca să apărăm nestirbit moștenirea strămoșilor noștri».

Adevărul că Regele este chezașul și suportul continuității în viața unui popor, păzindu-l de cei ce-l ispitesc spre aventurile destrămoare ale ruperii de trecut, nu și-ar putea găsi o confirmare mai strălucită ca în atitudinea de mai sus, în care Regele par'că este un blagocestiv voevod reinviat.

Dar Regele își coboară ochii dela cer la nevoile și strămtorările Țării și cu intuiție de profet aprig în râvna către Dumnezeu și neam, fulgeră adevăruri de cari vai de nu se va ținea seama. Toate sunt bune și de folos în viața unui neam, dar amar va fi de el de nu-și va păstra credința. Ea e țaria neamurilor, ea e temelie lor. Nouă ne-o spune un întreg trecut și ne-o spun atâtea nume de locuri și de oameni pe cari credința le-a îmbrăcat în nimb suprafiresc. Ne-o spune de pildă Oituzul «simbol al rezistenței noastre, dar și pildă vie a c ce țarie dă credință, credința făuritoare a tuturor îndurărilor și a tuturor rezistențelor. Un popor, care în ascendența sa își pierde credința a și intrat pe calea pierii, iată de ce în opera de consolidare națională întărirea acestei puteri de-a rămâne stăncă, în fața tuturor valurilor vremii, este una din marile sarcini ale Bisericii.»

Regelui Carol II va trebui să i se atribute, între alte mari idei și inițiative pe aceea de-a fi introdus cu o tenacitate uimitoare în vocabularul lozincilor vieții noastre de stat, la loc de frunte, cuvântul *credință*. Credință și iar credință este lucrul pe care îl cere neîncetat Regele nostru și pe care au început să-l ceară și oamenii politici. E un mare rezultat obținut de M. Sa într-un mediu politic care nu prea avea față de credință opinii cari s'o onoreze.

Cuvintele spuse și de astădată au evidența și pregnanța unor adevăruri de temelie și vor trebui imprimare pe frontispiciul nu atât al bisericilor, cât al Parlamentului, al Ministerelor, al Universităților, ca nici un demnitar și intelectual român să nu se mai abată dela ele.

Azi ca și în trecut se cere o mare grijă pentru credință. «Până și ultima oală rădăcită și ultimul fiu risipitor trebuie readus la căminul încălzitor de suflete al Bisericii».

Statul trebuie să se sprijine pe Biserică, precum Biserica trebuie să se sprijine pe Stat. Așa a fost în tot trecutul nostru și aceasta a fost condiția care ne-a menținut. Și azi dacă Statul va ajuta din toată inima Biserica în misiunea, iar aceasta va propovădui neîncetat iubirea de neam și virtutea patriotismului luminat, vor înflori amândouă. Interesele românismului se confundă în Țara noastră cu interesele Bisericii și viceversa. Nu poate fi progres al neamului nostru fără ortodoxie. Să amuțescă toți falșii profeți cari declamau anii trecuți că a venit timpul în care românismul și ortodoxia trebuie să se despartă.

«Eu cer, a spus M. Sa, Biserica vie nu numai ca o formulă morală abstractă, ci ca o parte însemnată a vieții de toate zilele a poporului român. Oare în tot trecutul nostru nu se împletea așa de puternic noțiunea de Patrie și noțiunea de Biserică încât noțiunea de creștin se confunda cu noțiunea de Român? Interesele României au fost totdeauna interesele Bisericii, apărarea Țării era apărarea credinței, înălțarea religiei era și înălțarea Patriei... Toate interesele României și ale neamului românesc sunt și interesele Bisericii. Biserica apărând România și Românismul se apără pe ea însăși». Căci din ființa Românismului face parte organică și peremptorie ortodoxia.

E aici toată doctrina naționalistă a ortodoxismului pe care M. Sa o cunoaște în chip perfect. M. Sa nu cere o activitate bisericească indiferentă (abstractă) sub raport național, ci o aplicare la realitățile naționale concrete a propovăduirii ei morale. «Biserica vie ca formulă abstractă», este caracteristica tuturor celorlalte confesiuni și culte din lume și din România, niciuna neavând un interes și o dragoste specială pentru ceea ce-i românesc. Dar tocmai de aceea nici una nu se poate bucura de cinstea să fie socotită indispensabilă pentru existența românismului. Precum lor le este indiferent — sau chiar nesimpatic românismul — așa sunt și ele indiferente — sau chiar primejdioase — românismului.

Din premisele acestea de absolută necesitate pentru românism a credinței strămoșești, M. Sa derivă cu drept cuvânt un șir de îndemnuri stăruitoare pentru slujitorii Bisericii ca să-și întărească râvna apostolică.

«Puterea Bisericii se judecă după puterea de iradiare și de convingere sufletească a slujitorilor ei». Pe I. P. S. mitropolit Irineu îl îndeamnă ca precum Moise a spintecat cu toiagul stâncă dând poporului însetat, așa și I. P. S. Sa să spintece cu cărja vlădicească «norii întunecați» și să răspundă în sufletele însetate «lumina binefăcătoare a credinței adevărate a unei Biserici vii, a unei Biserici ce pe zi ce trece trebuie să se apropie de sufletele fiilor ei».

Ridicându-și privirile însă și mai sus de orizontul Țării, M. Sa vrea să vadă Biserica românească devenind cea mai puternică și mai luminată dintre toate Bisericile ortodoxe. Un vis de nobilă mândrie națională și ecumenică în același timp. Să devină cea mai luminată spre binele ortodoxiei întregi.

«Ajută cu puterile Tale și cu harul pe care Domnul Dumnezeu nostru trebuie să-l reverse asupra aleșului său — ajută ca Biserica națională română să fie cea mai luminoasă, cea mai puternică, nu numai cea mai mare dintre Bisericile ortodoxe».

Dumnezeu să asculte ruga Regelui nostru, iar pe El să-l însemne cu nimbul marilor împărați și voievozi, luptători și ocrotitori ai dreptei credințe. Ajută-I Doamne ca prin ortodoxie să ridice neamul nostru la cea mai înaltă treaptă de strălucire și de putere. **D. STĂNILOAE**

FOIȘOARA

Din pervazul veșniciei

— O movilă de țărăniță —

(Sfârșit)

De aceea, n'am așternut la fund de suflet decât ceea ce am trăit și suferit. Celelalte lucruri, impresii și imagini de o clipă, le-am uitat. Lângă Geo am trăit 6 luni, zi de zi, în casa tatălui său din Detroit, de aceea imaginea copilului se păstrează vie în sufletul meu. Imaginea acestui copil fermecător. L-am iubit atât de mult. Când am aflat vestea morții lui, s'a prăbușit ceva în sufletul meu, așa de mult m'a impresionat. Copilul acest aducea multă reconfortare în sufletul meu, ori de câte ori atingerile prozace ale vieții mă făceau să sufăr. Era o binefăcătoare, o providențială rază de lumină. De aceea nu pot să uit clipele de destindere pe care mi le-a procurat acest copil, în serile când veneam ostenit dela lucru și când mă înțâmpina în ușa casei cu obșnuita sticlă de „coca-cola”, o băutură răcoritoare, spunându-mi: dacă o bel toată, vom vorbi iarăși în limba engleză, ca să înveți. Căci prietenul acesta mic al meu imi era în același timp și profesor de limba engleză.

Cum viața omului este o navă băntuită de toate furtunile, până în ziua în

care va putea ancora în golful deplinei liniști și a celei de pe urmă împăcări, după ce mi s'au spulberat toate idealurile cu care mă dusesem în America, într-o zi mohorâtă de sfârșit de Octomvrie m'am imbarcat pe vaporul „Ile de France” și m'am întors în țară. La New-York, înainte de plecare vaporului, am aruncat o ultimă privire spre pământul Americii și i-am spus un duios „farwell”, un impresionant „adio”. Good bye, America! De acum nu te voi mai vedea niciodată. Și năpădindu-mă o mare tristețe, mi-a venit în minte aceluși patetic „nevermore” din balada lui Edgar Poe. „Nevermore”, adevărat niciodată. Niciodată nu voi mai vedea locurile acestea, mi-am spus cu sufletul comprimat de adâncă părere de rău. Deși am ispășit o ficțiune, deși nu mi-am putut înfăptui visurile cu care mă dusesem în America, acum, la despărțire, imi părea rău c'o părăsesc, că nu voi mai vedea-o. Dar în clipa despărțirii mele de pământul Americii, nu m'am îndoit că n'am să-l mai văd nici pe Geo. El urma să vină în țara părinților săi, în „old country” cum îi spuneau ei, în România, după ce se va fi făcut mare, după ce va fi isprăvit liceul-high-school, el urma să vină în patria natală a părinților săi, pentru ca aici să studieze teologia, și apoi să se reîntoarcă în America, pentru a fi preot la o biserică dintr-o colonie românească. Dar destinul a vrut altfel. Dumnezeu l-a chemat, înainte de a studia teologia, la Sine, acolo în cer, pen-

tru a-i sluji acolo, cântând în corul îngerilor...

Ai dat, Doamne, zilelor vieții acestui copil „lungimea unei palme”. Viața aceasta s'a sfârșit acum. O altă viață începe pentru Geo de-acum, acolo departe, în cer, pentru că „Dumnezeu lui Avram, a lui Isac, a lui Iacob, este și Dumnezeu lui Geo”, este un Dumnezeu al celor vii, nu al celor morți. Geo trăește în cer de-acum. „Una a cerut dela Domnul, una a nădăduit acest copil: să locuiască în toate zilele vieții sale în Casa Domnului”. De-acum va locui în casa Domnului din cer.

Geo era unica mângâiere a tatălui său, emigrantul român Ștefan Oprea, care venise în America cu mulți ani în urmă dintr'un sat de pe valea Târnavelor, și-și durase aici un rost oarecare, câștigându-și pâinea, cu amară sudoare, în fabrica Ford din Detroit. În anii săi de neagră pribegie n'a avut alt razim decât pe soția sa și pe copilul acesta. Soția i-a murit acum vre-un an de zile, răpusă de o boală de inimă. Acum s'a dus după ea și copilul, după ce a cheltuit tot ce agonisise pentru a-i reda sănătatea.

Frații lui de pribegie, ceilalți români din colonie, cari au ținut să-l mângâie în ceasul lui de supremă încercare sufletească, au plâns și ei, alături de nefericitul părinte, pe marginea groapei lui Geo. Inima lor a vibrat de durere.

Dar ceice poartă pe Dumnezeu în sufletul lor, ceice au în suflet cuvintele

Domnului, cuvintele vieții veșnice, nu pot să moară, nu pot „să guste moartea”. Ei se mută într-o altă viață, la Domnul, în corturile Domnului, dar nu mor. N'a murit nici Geo, părinte îndurerat. Ție ți s'a părut poate că Dumnezeu, către care copilul tău ridica rugăciuni seara și dimineața, și-a întors fața dela el, l-a lăsat să se ducă pe drumul neînșefi. Și, orbit de durere, tu nu poți să mai vezi nici bunătatea, nici dreptatea lui Dumnezeu. Oricum însă, tu n'ai dreptul să te îndoiești nici de bunătatea, nici de dreptatea lui Dumnezeu. Dacă ți se pare că n'o vezi acum, vei vedea-o cu siguranță odată, atunci când lumea asta va înceta și în locul ei va fi intronată împărăția lui Dumnezeu, pământul celor vii, unde ne vom împărtași din plin de bunătățile lui Dumnezeu...

Cu puțin înainte de plecarea mea din America, într-o după amiază splendidă de Duminecă, ne-am dus cu Geo să mai vedem odată insula Belle Island, frumoasa și minunata insulă, după cum o arată și numele, care se găsește situată în mijlocul marelui canal ce desparte America de Canada. Din insula aceasta, un adevărat paradis terestru, un parc în care poți găsi, alături de o natură bogată, tot ce mîntea omului a putut născoci pentru încântarea ochiului și delectarea sufletului, din insula aceasta, cu alee minunate și cu umbră deasă de platani, din locul acesta de basm, am mai privit odată, pentru cea din urmă oară, spre Windsor, spre Canada. Wind-

Sibiul pentru înzestrarea armatei

La prefectura județului Sibiu s'a ținut Joia trecută o bine cercetată consfătuire în vederea semnării *Bonurilor* pentru înzestrarea oștirii noastre.

Deschiderea întrunirii, la care sânt prezenți toți fruntașii vieții publice din localitate, o face dl prefect colonel D. Tocineanu cu un călduros apel adresat cetățenilor să contribuie cu obolul lor la marea operă de-a asigura fondurile necesare pentru înzestrarea armatei.

Vorbitorul arată, că populația Sibiului și-a alcătuit, din propria inițiativă, un comitet în frunte cu I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae al Ardealului și P. S. Sa Dr. Victor Glondys, episcopul bisericii ev. germane din România, ca președinți de onoare. Din acest comitet fac parte personalitățile proeminente ale Sibiului; ear Comitetul restrâns s'a format din următoarele persoane, dâni: Col. D. Tocineanu, I. Cioran, Nic. Martin, Pr. I. Dăianu, Dr. F. Müller, Tit Necșa și D. Coltofeanu.

Luând cuvântul I. P. S. mitropolit Nicolae a spus, între altele:

Am primit cu bucurie invitația ce ni-ați făcut într-o chestiune așa de însemnată pentru țară. Trăim timpuri excepțional de serioase. Un nou război crâncen s'a abătut asupra omenirii. Deși țara noastră se află în neutralitate, totuși vremurile de astăzi ne cer imperios să avem o singură preocupare: pregătirea, atât militară, cât și morală. Nu este iertat să ne facem vinovați de nici o diversiune dela calea acestei pregătiri. Inzestrând armata cu tot ce e necesar, ne apărăm libertatea, avutul nostru, integritatea țării și a neamului. În numele bisericii noastre și ca om al păcii, țin să declar că grija de căpetenie a tuturor, între împrejurările de azi, trebuie să fie pregătirea apărării țării. De aceea trebuie să ne simțim îndatorați a contribui cu tot ce putem pentru întărirea armatei. Biserica făgăduiește să contribuie cu dragă inimă la subscrierea de bonuri pentru înzestrarea armatei. Indemnăm toate oficiile și epitropiile parohiale din arhiepiscopia noastră să subscrie, din banii lor liberi, cât mai multe bonuri pentru înzestrarea armatei.

Au mai cuvântat: Episcopul Dr. Glondys, în numele bisericii luterane, promițând întreg sprijinul credincioșilor acestei biserici; dl T. Necșa, directorul Băncii Naționale; dl I. Cioran, administrator financiar; dl general Apostolescu,

reprezentant al armatei, și dl Dr. I. Beu în numele tuturor băncilor și întreprinderilor industriale și comerciale din oraș.

Asistența a aprobat lansarea unui apel către cetățenii județului nostru.

Dl prefect, ridicând ședința, mulțumește tuturor celor de față și declară că are toată încrederea în Sibiul care și de astădată își împlinește cu zor și însuflețire sfânta datorie către țară.

Subscrieți cu toții!

Cel mai favorabil împrumut dat statului este subscrierea de **Bonuri pentru înzestrarea armatei.**

Subscrierile se fac la toate băncile mari, unde se primesc formularele trebuitoare.

Emisiunea acestor bonuri se face, prin Casa autonomă de finanțare și amortizare, cu începere dela 1 Decembrie 1939. Bonurile vor purta dobânda de 4 și jumătate la sută pe an, plătită neto de orce taxe și impozite.

Bonurile vor fi provăzute cu un talon fracționar, care să permită subscrierilor să primească orcând la cerere înainte de scadența bonului, dar numai după 6 luni dela subscripție, o parte din suma scrisă. În acest scop se emit bonuri pe termen de trei ani cu un talon fracționar de 20 la sută din valoarea totală a bonului, și bonuri pe 5 ani cu talon de 30 la sută din valoarea totală. Bonurile vor fi de valoarea nominală de lei 1000, 2000, 5000, de 10.000, de 50.000 și de câte 100 mii lei.

Dobânda se va plăti semestrial.

Rambursarea «al pari» se face după trei sau cinci ani. Rambursarea talonului fracționar se va putea face la cererea purtătorului.

În astfel de condițiuni, ori care cetățean cu dragoste de țară nu va întârzia a-și oferi obolul fără nici un indemn din afară.

Aflăm că până acum din orașul Sibiu s'au scris peste 66 milioane, iar satele din județ au primit cu mare însuflețire indemnurile delegaților comitetului restrâns din Sibiu de-a contribui prin împrumuturi la înzestrarea armatei.

AVIZ

Se aduce la cunoștință, că s'au epuizat ambele Calendare pe anul 1940, al „Bunului Creștin” și al „Oastei Domnului”. Nu se mai pot primi nici un fel de comande la Librăria Arhidiecezană.

Investirea noilor Mitropoliți

În ziua de 12 Decembrie 1939, ora 12, s'a tăcut, în Sala Tronului dela Palatul regal, investirea II. PP. SS. LL. Irineu Mihălcescu mitropolit al Moldovei și Sucevei, și Nifon Criveanu mitropolit al Olteniei, Râmnicului și Severinului.

În sunetul clopotelor, dela toate sfintele biserici din capitală, trăsurile regale au pornit dela Patriarhie: cu I. P. S. Patriarh Nicodim împreună cu I. P. S. mitropolit Irineu, apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului împreună cu I. P. S. Mitropolit Nifon.

În Sala Tronului, dl ministru al cultelor, I. Nistor, dă citire diplomelor de întărire ale noilor mitropoliți; ear I. P. S. Patriarh prezintă Suveranului toaogurile păstorești, pe care M. Sa le înmânează aleșilor și întăriților mitropoliți zicând fiecăruia: Să păstorești Eparhia cu frica în Dumnezeu și cu credință către Țară și Tron.

Au urmat, după aceasta, cuvântările rostite de înalții chiriarhi, cari, într'un sumar program de activitate, făgăduiesc să se străduiască, din toate puterile, pentru a răspunde cu vrednicie Inaltei încrederi a M. Sale Regelui și a sfintei noastre Biserici.

Celor doi Mitropoliți le răspunde Suveranul, al cărui discurs îl publicăm la alt loc al ziarului.

O Europă creștină

Se înmulțesc semnele că popoarele europene vreau să se îndrepte spre o organizare a relațiilor lor în duhul creștin. Reprezentanții neamurilor își dau tot mai mult seama că eșecul dureros în care s'au prăbușit bunele intenții ale Ligii Națiunilor, se datorează în mare parte și faptului că s'a prea neglijat importanța factorului creștin. O mare putere anticreștină umplea ședințele adunărilor dela Geneva cu declamațiile ei în favorul păcii, al dreptății, al neagresiunii, până când într'o bună zi s'a văzut că totul era disimulare. În loc ca acest for să-și fi dat dela început seama că fără apărarea fățișă a creștinismului nu au șansă de izbândă virtuți și idealuri ca cele propovăduite, s'a narcotizat cu iluzia că ateismul, comunismul și francmasoneria pot fi stâlpii armoniei veșnice între popoare.

La adunarea din 11 Decembrie a. c. fostul președinte al Ligii Națiunilor, dl

Carton de Viart, reprezentantul Belgiei, constatând cu melancolie criza grea prin care trece această instituție și idealul de pace pentru care a fost creată, și-a legitimat speranța că starea de azi va fi trecătoare și prin „credința într'o putere superioară celorlalte puteri, putere care are milă de inima oamenilor”. E adevărat că mai departe dl Carton de Viart își legitimează speranțele și prin credința «în rațiunea umană, care la nevoie știe să-și cerceteze propriile ei slăbiciuni» și prin credința «în demnitatea și libertatea umană cari rămân condiția și fermentul oricărei civilizații adevărate», însă e totuși un progres în mentalitatea dela Geneva faptul că s'a pominit, și încă cu prioritate, și de «puterea superioară celorlalte puteri».

Mai mult curaj în această direcție, Domnilor! De ce nu s'ar deschide cu rugăciuni adunările Ligii și de ce nu s'ar așeza crucea în sălile ei de debateri?

În lumea engleză ideea organizării Europei de mâne în duh creștin își face tot mai mult loc, acum după ce a constat greșala făcută prin tolerarea ateismului și a comunismului în Europa și chiar în supremul for reprezentativ al ei. Azi când bărbații de stat englezi se gândesc la o Europă stăpânită de un spirit superior de pace și bunăînțelegere între popoare, se pare că își dau seama că aceasta nu se poate impune decât prin stărpirea ateismului și comunismului de orice fel și prin apărarea creștinismului. Căci păgânismul și comunismul, ambele ateiste și lipsite de orice scrupul moral, au adus Europa unde se află.

Foaia anglicană «The Church Times» din 1 Decembrie a. c. declară că Marea Britanie trebuie să persevereze în tendința către o Europă nouă, iar «Biserica trebuie să proclame persistent că acest obiectiv nu poate fi atins fără religie». Ziarul amintește de un articol recent al guvernatorului general al Canadei în care acela pledează pentru renașterea credinței și moralității creștine cari sunt necesare acum, încheind cu cuvintele: «Să ne amintim că în această bătălie, suntem cruciații lui Dumnezeu». Foaia amintită mai citează dintr'o adresă a episcopului de Chichester către ziarul Times următoarele: «Pentru reforma ordinii sociale și internaționale se cer câteva lucruri. Avem lipsă de inteligență și moralitate. Dar mai presus de toate e necesară credința creștină».

sorul este un oraș canadian, așezat pe țărmul canalului. Iată Windsorul, iată Canada a exclamat entuziasmat, Geo! Numai un pas ne desparte de ea. Numai cinci minute faci cu vaporasul până acolo. Dar România, țara părinților mei, este departe? mă întreabă Geo? Departe, Geo, i-am răspuns. Peste mări și țări. Dar oricât de departe ar fi, tu, Geo, vei vedea-o odată. Dacă tatăl tău, bunul tău Dad, nu se mai poate întoarce în țara în care s'a născut și a copilărit, tu, Geo, vei vedea-o, te vei duce acolo, să-i înveți doinele mai bine, să-i cunoști sufletul mai mult, să-i calci toate potecile și să aduci în sufletul tău multă lumină, ca să dai din ea și tatălui tău care nu se mai poate întoarce acolo. Odată... când vei fi mare, Geo...

Deși crescut într'o atmosferă, într'un climat ostil oricărei trăiri spirituale, copilul acesta avea înclinări meditative. Se deosebea de ceilalți copii de vârsta lui. Avea o privire blândă, pe care totdeauna o surprindea înfiptă undeva într'un îndepărtat orizont. O privire din acelea pe care le poți întâlni numai în pânzele cu copiii serafici a lui Murillo. Ceilalți copii se jucau în zilele de Duminecă. El prefera să meargă cu tatăl lui la biserică. Ceilalți copii învățau boxul și se luau la trântă. El era blând și iertător. Toată structura sa sufletească, îl mână către misiunea de preot, la umbra altarului, unde nu poate pătrunde larma și deșertăciunea. Era prin excelență un contemplativ. Sufletul părinților săi, români

cu frică de Dumnezeu și cu inimă bună, se imprimase adânc în caracterul copilului. Drumul său în viață, îmbrățișarea misiunii de preot, avea să i-l traseze acest caracter al lui, mai mult decât faptele părinților săi. Era unul din acele „vase alese”, pe care Dumnezeu îl pusese încă din copilărie de o parte, pentru a-i fi cândva slujitor. Astfel că atunci când părinții săi îi spuseră că o să facă preot din el, deși încă prea tânăr ca să poată înțelege acest lucru, el a putut înțelege totuși că a fi preot înseamnă mare lucru, și-a ancorat acest gând în sufletul său unde nu întâmpina nici un obstacol. Dar ceea ce l-a făcut să întuiască mai mult viitoarea sa misiune de preot, a fost fără îndoială primul tremur sub patrafirul părintelui Vasile, din parohia părinților săi. Abia după prima spovedanie, care-i deschise o zare spirituală plină de umină și de infinită poezie, gândul de a se face preot a prins consistență în sufletul copilului. Gândul acesta i l-au cultivat părinții și părintele Vasile deopotrivă. Mama lui, care a rămas, în pofida îmbrăcămintei sale englezești, aceeași țăncă de pe valea Târnavelor, cu același suflet evlavios și cu teamă de Dumnezeu, ar fi vrut nespuse de mult să-și vadă feciorul popă, așa cum vrea oricare țărăniță din satele noastre. Ea s'a trudit să dea copilului o bună creștere, o creștere românească. Cu o asemenea educație voiă nu numai să dea pildă celorlalte mame române de felul cum se pot păstra credința strămoșească și ființa

etnică a românilor risipiți pe îndepărtatele plaiuri ale Americii, ci voia să se regăsească ea însăși în sufletul copilului ei, să i se pară că trăește în valea Târnavelor, pe care o purta în inimă, pe care n'o putea uita. Ea l-a învățat limba ei maternă, l-a învățat rugăciunile, l-a deprins să cerceteze biserica. Sub oblăduirea și iubirea ei, copilul a fost pus pe drumul cel drept. Și dacă ar fi trăit biata, n'avea să fie înșelată în așteptările pe care le pusese în odrasla sa.

Alături de mamă, s'a trudit Ștefan Oprea, tatăl lui Geo, să dea copilului o bună creștere și să-l formeze pe drumul pe care îl întrezărise el singur, sub patrafirul părintelui Vasile, când într'o clipă de transfigurare lăuntrică, Dumnezeu îi spusese: Vino după mine, Geo! El ducea copilul la biserică, unde părintele Vasile îi dădea, întotdeauna cu o părintească blândețe, cartea de rugăciuni, ca să spună tare și răspicat, spre uimirea celor din biserică: „Tatăl Nostru”. El îl ducea pe la diferitele serbări, unde i se dădea copilului un rol, fie într'o piesă de teatru, fie ca să reciteze o poezie. Și cât de mândru și fericit se simțea acest părinte când copilul său aducea aplauze în sală și bucurie în sufletele celorlalți români. Cât de răzburat era părintele acesta, când, venind seara obosit dela lucru, copilul îi citea vreo gazetă în graiul dulce al strămoșilor săi. Uita atunci umilințele și toată robia în care se chinuia sufletul său, în fumul și căldura

din fabrica Ford. Da, fără 'ndoială, copilul acesta, nu trebuie să devină și el muncitor în fabrică. El trebuie să se facă altceva. Trebuie să slujească altui ideal. Trebuie să devină preot. Fie în țară, fie aici într'o colonie românească. Copilul meu trebuie să aibă un stăpân mai bun și mai drept. Copilul meu trebuie să aibă de stăpân pe Dumnezeu. Trebuie să mă răsbune de toate suferințele prin care am trecut. Chiar de n'ar avea decât o bucată de pâine, el va avea cel puțin sufletul liber. Sufletul lui Geo, copilul meu, se va putea ridica la Dumnezeu nestânjenit. În sufletul lui Geo vreau să trăiesc și eu. Am făcut din el și voi mai face un bun român. Singur numele lui este american, fiindcă în loc de Gheorghe, îi spun Geo, cum îi spun colegii lui dela High-school. Geo este pe drumul cel drept. Dumnezeu îl va ocroti, îl va ajuta să fie slujitorul Său...

Dar, acum, idealul acestui părinte este spulberat... Copilul său, zace în mormântul din pădurea Maybury...

Dormi în mormântul tău, copile cu ochi albaștri și suflet curat, acolo în pădurea dela Maybury, până în ziua în care îngerul Domnului va suna din trompetă și Domnul te va învia „întru nescricăciune”. Atunci vom vedea și noi dreptatea și bunăitatea lui Dumnezeu întreagă. Atunci nu ne vom mai îndoi.

V. Sămărtinean

...Și baba se piaptănă

Spunem dela început: baba e „Unirea“ din Blaj. In aceste vremuri in cari destinul ne poruncește aspru să lăsăm certurile și ambițiile sectare pentru altă dată și să ne strângem rândurile și sufletele într-o contopire frățească, monitorul blăjean continuă să scârțâie pe vechea arie a lamen-tațiilor și incriminărilor.

Lucru profund dureros și întristător...

Noi ne-am ferit sistematic de câteva luni de-a mai pomeni de supărările cari le fac Bisericii noastre cu nemiluita frații din strana stângă. Dar monitorul blăjean n'are astâmpăr, n'are puterea de-a se ridica la nivelul vremurilor. Ne provoacă în fiecare număr.

Iată de pildă în Nr. din 25 Noemvrie un articol de fond în care „invidia grației fraternelor“ se manifestă în înșirarea unui lung pomelnic de puncte în cari Biserica ortodoxă ar fi favorizată de stat, iar cea unită nu. Nu este timpul să facem o desbateră amănunțită pentru stabilirea adevărului care e cu totul altul, căci asemenea desbateri înouăază totdeauna atmosfera. Toate chestiunile acestea, au fost de altfel desbătute de mil de ori și dacă ar avea puțină bunăcredință preopinentii dela Blaj n'ar avea decât să consulte colecția ziarului nostru, sau broșurile păr. Nichifor de pildă, unde sunt cifre, nu simple vorbe. Chestiunea Universității săsești și a episcopiei Maramurășului s'a tratat de atâtea ori, încât lucrurile sunt deplin lămurite pentru cel ce are inimă neînvințată față de adevăr.

Jalba că statul înzestrează mănăstirile ortodoxe cu câte o mie jugăre pădure, iar pe cele unite nu, e și ea lipsită de seriozitate. Inzestrarea aceasta nu e decât restituirea unei infime părți din ceea ce statul a luat acestor mănăstiri prin secularizare în vechiul Regat, prin desființare în Austria. Mănăstirilor unite nu li s'a luat însă nimic. Dimpotrivă ele sunt opera răpirii, precum și a cruntel persecuții și nedreptăți față de ortodoxie.

Și apoi chiar dacă situația ar fi alta, pentru cine să dea Statul român favoruri? Pentru niște călugări ieziuiți, franciscani etc. etc. în bună parte de neam străin, așezați în mănăstirile unite nu cu vre-o dragoste de neamul nostru, ci în serviciul unor idealuri și puteri de peste hotare? „Călugării noștri, urmașii lui Samuil Clain“, se fălește „Unirea“. Nu sunt urmașii lui Samuil Clain acești pateri. Ei n'au nimic comun cu sufletul neamului românesc și cu idealurile lui.

Și auzi altă pretenție: Facultate de teologie catolică în România. De asta îi arde astăzi neamului românesc. N'au unșii în Ardeal 3 Academii teologice? Ce au ortocșii din Ardeal proporțional mai mult ca ei sub acest raport. N'are Academia din Blaj dreptul să dea licență, ceea ce Academiiile ortodoxe n'au? Un milion și ceva de suflete au trel școli academice, și încă tot nu sunt mulțumiți? Dar vor fi vreodată?

Mai gândiți-vă reverendissimi și la interesele generale și la grăjile primordiale ale Statului în care trăiți!

Nr. 13.198/1939

Aviz oficial

Parohia vacantă Căpâlna de sus, din protopopiatul Târnavă, se întregeste prin numire de către Consiliul nostru arhiepiscopesc.

Candidații, numai preoți cu activitate pastorală apreciabilă, își vor înainta cererile la Consiliul arhiepiscopesc în Sibiu, în termen de 15 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

La cerere vor anexa „curriculum vitae“, vizat și de protopopul locului.

Consiliul arhiepiscopesc

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

Cercul religios Daneș a fost convocat, de părintele Iustin Sârbu, la ședințe în comunele: Criș, Beșa și Daneș.

În Criș la 29 Octomvrie a. c., după sfânta liturghie a predicat părintele Remus Gheaja: despre mântuirea sufletului prin credință.

Părintele Ioan Oltean inzistă asupra îndatoririlor ce avem, mai ales astăzi, față de armata țării.

La vecernie părintele Vasile Corbean vorbește credincioșilor despre rostul îndemnului Mântuitorului: „Unde sunt doi sau trei adunați întru numele meu, acolo voi petrece și eu în mijlocul lor“. Aduce convingătoare pilde de solidaritate, întru realizarea progresului moral și material al obștei.

În parohia Beșa, la 19 Noemvrie, la priceasnă predică părintele Remus Gheaja, dezvoltând evanghelia zilei.

La finea sfintei liturghii părintele Iustin Sârbu arată însemnătatea spirituală a întrunirii cercului religios și sfătuiește pe credincioși, să lucreze în tradiția noastră creștină ortodoxă și să urmeze sfaturile date, căci din suflet sânt date.

La vecernie a vorbit părintele N. Deac despre „Cinstirea bisericii“.

Apoi părintele Iustin Sârbu mulțumește preoților slujitori și conferențieri, și credincioșilor cari au ținut să fie prezenți, rugându-i să rămână în dragostea Domnului nostru Iisus Hristos ca buni români și buni creștini.

În urmă părintele local V. Corbean aduce mulțumiri și asigură pe slujitorii alterului, că sfaturile date au căzut pe pământ bun și vor rodi mulțumitor.

În 3 Decemvrie c. ne-am întrunit în frunța parohie Daneș, servind și aici în sobor sfânta liturghie; la priceasnă părintele Vasile Corbean a predicat (Ev. 14 dela Luca, cap. 18, v. 35-43).

Părintele Onoriu Sas vorbește despre însemnătatea casei culturale pentru ridicarea poporului la nivelul de cultură, ce i se cere.

La vecernie părintele Onoriu Sas dă sfaturi în legătură cu cinstirea marilor și îndatoririlor creștinești și cetățenești. De încheiere vorbește părintele Iustin Sârbu despre ortodoxie, arătând că la temelia vieții noastre stă ortodoxia, pe adevărul căreia și-a clădit neamul nostru credința. — Coresp.

De vânzare

Un Cuptor mare pentru încălzit din fontă. Informațiuni se pot lua la Oficiul parohial ortodox român din Sibiu-Iosefin, Strada Bisericii Nr. 12-14 și la dl Ioan Gligor, 1 epitrop, Str. O. Goga Nr. 31. (100) 2-3

Nr. 1097/1939

(98) 2 3

Concurs repeșit

Pentru întregirea parohiei de clasa III-a Dridif, protopopiatul Făgăraș, se publică a treia oară concurs, cu termen de 30 de zile, dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salariul dela stat.
2. Sesiunea parohială: 7 feldere arătură, 1 jug. 800 st. p. fânaț, iarba din cimitire și din curtea bisericii.
3. O felderă de bucate dela fiecare gazdă, sau echivalentul în bani după piața Făgărașului.
4. Stola uzitată în parohie.

Cererile de concurs, însoțite de certificatele de studiu și de încuviințarea de candidare dela autoritatea superioară bisericească, se vor înainta oficiului protopopesc Făgăraș în termenul deschis.

Concurenții se vor prezenta, cu prealabila înștiințare a oficiului protopopesc, în parohie, pentru a se face cunoscuți poporului.

Făgăraș, la 13 Noemvrie 1939.

Pavel Borzea
protopop.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Luni, 11 Decemvrie a. c., la București, pentru a participa la actul Investiturii Regale a mitropoliților dela Iași și Craiova. Miercuri 13 Dec. a. c., I. P. S. Sa s'a întors la Reședință.

Vacanțele de Crăciun, pentru toate școlile din țară, încep cu ziua de Vineri, în 22 Decemvrie 1939.

Act de mulțumire. Oficiul parohial ortodox român, împreună cu credincioșii parohiei din Baliz, protopopiatul Hunedoara, aduc cele mai vii mulțumiri cititorului bis. dlui Const. Bursan, pentru suma de 440.000 lei donată bisericii drept costul picturii în frescă, Bunul Dumnezeu, cu al Său dar și iubire de oameni, să-l răsplătească. — Pr. Ioan Truca.

Ce este „luna cărții“ la alții? În preajma Crăciunului se organizează la Praga așa zisa „Lună a cărții“. În cadrul ei se vor întocmi: 1. Expoziții de cărți în capitală și aproape în toate comunele urbane; 2. Sezători literare cu conferințe, recitări, coruri și producțiuni muzicale; 3. Reprezentații teatrale cu introducere explicativă; 4. Concerte de muzică și coruri; 5. Searate de desbateri literare; 6. Cumpărări de cărți pe seama bibliotecilor publice și comunale din câștigurile obținute la spectacolele date cu aceste prilejuri.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 17 Decemvrie 1939, va predica părintele protopop E. Cioran.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Alex. Lascarov-Moldovanu: *Alte flori creștinești.* Edit. „Cugetarea“, București. — Pag. 216. Lei 30.

O lucrare de înălțător conținut, străbătută de calde sentimente creștine: iubire de oameni, milă de cei mulți și suferinzi. Cunosător al învățăturilor mântuitoare evanghelice, în același timp și cunosător profund de oameni, dl Alex. Lascarov-Moldovanu a redat și în această nouă lucrare, în formă de stil neîntrecut, o serie de minunate povestiri. O lectură mai instructivă cu greu se poate găsi. Ceice au cetit publicațiile de până acum ale apreciatului autor, nu vor întârzia să cunoască și „Alte flori creștine“. De vânzare la Libr. Arhidiecezană, Sibiu.

Poșta redacției

I. T. în H. Tablourile, pentru replătirea capitalului împrumutat, încă nu s'au tipărit.

„Autoritățile bisericești, fiind înștiințate că unii preoți, cari activează în Străjerie, poartă basca albă străjerească până și la serviciile religioase străjerești, îndrumă preoțimea să păstreze costumul reglementar preoțesc, nefiindu-i îngăduit să se abată dela aceasta“.

C. preoți să stea în frunța mișcării

Oastea Domnului

Nr. 13.204/1939 Ep. [102] 1-1

Local de prăvălie de închiriat

În casa din Sibiu, strada Regina Maria Nr. 7, se închiriază un mare local de prăvălie, situat la dreapta dela intrarea în curte, pe termen de trei ani cu începere dela 15 Ianuar 1940.

Reflecții vor înainta oferte în scris până la 8 Ianuar 1940 la Consiliul arhiepiscopesc ortodox român în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45, unde se pot lua zilnic informațiuni.

Sibiu, 13 Decemvrie 1939.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 435/1939

(101) 1-3

Concurs

Se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român, pentru întregirea parohiei vacante Hașdău, cu filiile Dobâca și Goleș, din protopopiatul Hunedoara.

Venitele parohiei:

1. Locuință parohială corăspunzătoare.
2. Câte 2 măsuri porumb nesfărâmat (măsura à 30 litri), sau prețul de piață al unei măsuri de porumb sfărâmat, dela fiecare familie din materă și filii.
3. Stola obișnuită în parohie.
4. Salariul dela stat.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Hunedoarei în termenul indicat.

Candidații vor anexa la cererea de concurs și concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către parohieni. Hunedoara, 21 Noemvrie 1939.

Oficiul protopopesc ortodox român al Hunedoarei în înțelegere cu consiliul parohial.

Nicolae Suciu
protopop

Nr. 196/1939

(96) 3-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Tapu, din protopopiatul Mediaș, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român. Venitele împreunate cu acest post:

1. Salariul dela stat.
2. Sesiune parohială de 12 jug. arător.
3. Casă parohială, grădină și folosința cimitirului.
4. Stola obișnuită în protopopiat.

Cererile de concurs, însoțite de documentele necesare și de încuviințarea P. V. Consiliu arhiepiscopesc de-a concura, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Mediaș în termenul dat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sărbătoare, în parohie pentru a servi, a cânta și predica în biserică și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Mediaș, la 6 Noemvrie 1939.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Crăciun
protopop

Nr. 44/1939 par.

(99) 2-3

Anunț de licitație

Consiliul parohial ortodox român din Apold, tractul Sighișoara, T.-mare, dă în licitație publică repararea și adaptarea casei parohiale, pe baza planului și devizului, aprobat de P. V. Consiliu Arhiepiscopesc cu Nr. 9772/1939.

Licitația se va ținea în 29 Decemvrie 1939, în localul „Casa culturală“, la ora 15; în caz de nereușită a licitației, se va ținea a doua licitație la 7 Ianuar 1940 în acel local și aceeaș oră.

Parohia nu dă nici un fel de material. Ofertanții vor depune odată cu ofertele, ca garanție 5% dela suma devizului de 301.814 Lei, în numerar sau efecte de stat, care garanție, după aprobare se va majora la 10%.

Planul și devizul se pot vedea în orce zi la Oficiul parohial.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea unuia dintre cei trei ofertanți din urmă.

Comuna bis. pentru deplasări nu dă nici o rebonificare.

Apold (Sighișoara), 25 Noemvrie 1939.

Oficiul parohial:

Pr. Chirion Muntenu
paroh

Epitropi:

Zaharie Petrează ep. I
Emanoil Morar

Editura și tiparul Tipografiei Arhidiecezane